

Γιοβάννα όμως δεν ήθελε πιά να τον ζυγώσει και στεκόταν αλότρημη σε μιὰ γωνιά, λέγοντας πως έχει πυρετό. 'Ωστόσο ο Ματτέο μεθυμένος έβραζε το κεφάλι άπάνω στο τραπέζι κι' άποκοιμήθηκε ένά κα ροχαλιτά του έκαναν τὸ τραπέζι να σαλεύει.

Στὸ τέλος εγκαταλείψαμε τὴ Βολόνια κ' ύστερα από πολλές περιπέτειες φτάσαμε κοντά στὴ 'Αβινιόν, όπου πληροφορηθήκαμε ὅτι ὁ Πάπας εκλείνει στὴ φυλακὴ ὅλους τοὺς Φλωρεντινοὺς και τοὺς βκαίγες, αὐτοὺς και τὰ βιβλία τους, γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθεῖ γιὰ τὴν ἐπανάσταση ποὺ ἔκαναν μαζί με τοὺς Βολονέζους. Μὰ τὸ πληροφοροθηκαμε πολὺ ἀργά, γιὰτι οἱ στρατιῶτες τοῦ Πάπα μᾶς ἐπισαν τὴν ἴδια νύχτα και μᾶς ἔφεραν στὴ φυλακὴ τοῦ 'Αβινιόν.

Πρὶν δικαστοῦμε ἀκόμα, μᾶς ἀνάγκησε ἕνας δικαστὴς και μᾶς καταδικᾶσε προσωρινά σὲ εἰρκτὴ με ψωμί και με νερό, ὅπως συνήθιζε ἡ ἐκκλησιαστικὴ δικαιοσύνη. Κατῳρθῶσα ὡστόσο νὰ κρύψω κάτω ἀπὸ τὰ ρούχα μου τὸν πᾶνιο σακκο μου, ποὺ εἶχε μέσα λίγη πολένια (Ἰταλικὸ ἔδεσμα μ' ἄλευρι) και μερικὲς ἐλιές.

Τὸ πάτωμα τῆς φυλακῆς εἶταν σὰ βάλτος κ' ὁ ἀέρας δὲν ἔμπαινε μέσα παρὰ ἀπὸ ἕνα φεγγίτη με γυῦλλες, ποὺ ἀνοιγε ἴσια στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς τῆς φυλακῆς. Τὰ νύδια μᾶς εἶταν περασμένα σὲ ξύλινες πέδες πολὺ βαρεῖες και τὰ χέρια και τῶν ὦδὸ μᾶς εἶταν δεμένα με μὴ ἄλυσίδα τόσο στενὴ, ὅστε τὰ κορμιά μᾶς ἀπὸ τὴ μέση ὡς τὸν ὦμο ἀγγίζανε. Ὁ Ξυλοργὸς τῆς φυλακῆς μᾶς ἔκανε τὴ χάρη και μᾶς εἶπε ὅτι κατηγοροῦμεθα πως εἴχαμε ἔρθει γιὰ νὰ δηλητηριάσουμε τὸν Πάπα, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει ἀπὸ μερικοὺς πρεσβευτᾶς του ὅτι οἱ σύμβουλοι τῆς Κοινότητος τῆς Φλωρεντίας εἶχαν σκεφθεῖ αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὸν ξεκάνουν.

Βρισκόμαστε εἶτι πεταμένοι μες' στὰ τρισκόταδα τῆς φυλακῆς, μὴ ξέροντας ποτε εἶνε μέρα και ποτε εἶνε νύχτα και με τὸ φόβο ὅτι θὰ μᾶς κάψουν ζωντανούς. Θυμῆθηκα τότε τὸ τέχνασμα μου τῆς Σλαβονίας και φαντάστηκα ὅτι ἡ παπικὴ δικαιοσύνη, ἀπὸ τὸ φόβο τῆς μεταδόσεως τῆς ἀρρώστειας, θὰ μᾶς πέταγε ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Κατῳρθῶσα με μεγάλη προσπάθεια νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ σακκί μου τὴν πολένια μου, ἀφοῦ σμφαηνήσαμε ν' ἀλευρώσει τὸ πρόσωπό του ὁ Ματτέο και νὰ τὸ ματώσει, ἐνῶ ἐγὼ θὰ φώναζα νάρθουν οἱ φύλακες.

Ὁ Ματτέο ἔφτιασε τὸ πρόσωπό του κ' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζει σὰ νὰ τὸν ἐπιγίαν... 'Εγὼ πάλι ἐπικαλοῦμην τὴν Παναγία, σαλεύοντάς τις ἄλυσίδες μου. Μὰ τὸ κελλί εἶταν ὑπόγειο, οἱ τοῖχοι χοντροὶ και τὸ σκοτάδι βαθύ. Ὄρες ὀλόκληρες οὐρλιάζαμε και φώναζαμε ἀδίκως. 'Εγὼ στὸ τέλος ἔπαυα, ἐνῶ ὁ Ματτέο ἐξακολουθοῦσε τοὺς θρήνους του. Τὸν ἔσπρωξα με τὸν ἀγκῶνα γιὰ νὰ σπᾶσαι και νὰ ξεκουραστὲ ὡς ὅτου ξεμερῶσαι. Μὰ οἱ θρήνοι του ἔγιναν πιὸ δυνατοί. Τὸν ἀγγίξα μες' στὸ σκοτάδι : τὰ χέρια μου δὲ βρῆκαν παρὰ τὴν κοιλία του ποὺ μοῦ φάνηκε φουσκωμένη σὰν ἄσκι. Καὶ τότε ὁ φόβος με κυρίεψε, μὰ εἶμουν κολλημένος ἀπάνω του. Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἐφώναζε με μιὰ φωνὴ στριγγὴ: «Νερό ! νερό ! νὰ πιῶ !» τὸ πρῶτο χλωμὸ φῶς τῆς αὐγῆς φάνηκε ἀπὸ τὸ φεγγίτη. Καὶ τότε κρυθὸς ἰδρώτας με πλημμύρισε γιὰτι κάτω ἀπ' τὸ ἄλευρι ποὺ εἶταν στὸ πρόσωπο, κάτω ἀπ' τις κηλίδες τοῦ αἵματος ποὺ εἶχαν ξεραθεῖ εἶδα πως εἶταν πελιδνός κι' ἀναγνώρισα τὴν φλόγωση και τὸ κόκκινο ἐξάνθημα τῆς πανούκλας τῆς Φλωρεντίας...

Ὁ Ματτέο εἶχε προσβληθεῖ πραγματικά ἀπ' τὴ φριχτὴ νόσο και ξεψυχοῦσε δεμένος μαζί μου, οὐρλιάζοντας...

Marcel Schwol

ΠΟΣΑ ΞΟΔΕΥΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΟΝΤΙΑ

Από 3.000.000 έως 4.000.000 ξοδεύονται τὸ χρόνο γιὰ τὴν ἀγορὰν και τὴν τοποθέτησιν τῶν ψευτικῶν δοντιῶν, εἰς ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Ἕνας εἰδικὸς, ὁ Σέρ Ζέιμς Κρούχτον Μπράουν ἀναφέρει ὅτι πλέον τῶν 10.000.000 ψευτικῶν δοντιῶν τοποθετοῦνται κάθε χρόνο στὰ στόματα τῶν Ἑγγλέζων και τὰ ὁποῖα κατὰ μέσον ὄρον κοστίζουν γιὰ νὰ τ' ἀγοράσῃ κανεὶς 7 σελλίνια τὸ ἔνα, ἤτοι 250.000 λίρες. Στὴν Ἀμερικὴ κατασκευάζονται κάθε χρόνο 4.000.000 ψευτικὰ δόντια και ὑπολογίζεται, ὅτι οἱ ὀδοντοῖατροι συγκεντρῶνουν σὲ χρυσὰ δόντια ἕνα τόνο χρυσοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀξία εἶνε 200.000 λίρες.

Ὅσο ἀφορᾷ γιὰ τὸ χῶμα τῶν ψευτικῶν δοντιῶν, κάθε λαὸς εἶχε και τὴν ἰδιαιτέρη του προτίμησιν. Στὸν Καναδᾶ π.χ. συνηθίζονται τὰ ἄσπρα. Στὴν Ἀγγλία προτιμοῦνται τὰ δόντια ποὺ ἔχουν τὸ χῶμα τῶν μαργαριταριῶν. Στὴν Νότιο Ἀμερικὴ τὰ χρυσὰ και στὴ Κίνα τὰ... μαύρα !!

Φτάσαμε σ' ἕνα πανδοχεῖο.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ
ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶνε στὸ τραπέζι.
'Ἡ μαμὰ.— Τοτὸ πῆγαινε νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα. Κάνει ρεῦμα.
'Ὁ Τοτός.— Ὅχι μαμὰ.
'Ἡ μαμὰ.— Τοτὸ, κάμε οὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, γιὰ νὰ μὴ σὲ δειρῶ.
'Ὁ Τοτός.— Δὲν κάω σοῦ λέω.
'Ἡ μαμὰ, (γιὰ νὰ ἀφωπνίσῃ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ γιοῦ της).— Δὲν εἶσαι καθόλου εὐγενής. Ἡ μαμὰ σου θὰ κρολογοῦσῃ ἔξ αἰτίας σου. Ἄν μοῦ ἔλεγες ἔμένα : «Μαμὰ κρυθὼν γιὰτι κάνει ρεῦμα» θὰ σηκωνόμουν ἀμέσως και θὰ ἔκλεινα τὴν πόρτα.
'Ὁ Τοτός.— Μαμὰ κρυθὼν, γιὰτι κάνει ρεῦμα. Σῆκω νὰ τὴν κλῆσῃς !...

Τοῦ Τριστάν Μπερνάρ.
«Οἱ ἐπιχειρηματῖαι στενοχωροῦνται ὄχι τόσο ὅταν δὲν πηγαίνουν καλὰ ἢ δουλειές τους, ὅσο ὅταν πηγαίνουν καλὰ ἢ δουλειές τῶν ἄλλων».

— Τι ἡλικίας εἶνε ;
— Πενήντα χρόνων.
— Μ' ἐκπλήσσετε. Ἐγὼ θὰ τὸν ἔλεγα ἔξῃντα.
— Μὰ δὲν βλέπετε ποὺ τὰ μαλλιά του εἶνε μαύρα ;
— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβὲς. Πενήντα χρόνων οἱ περισσότεροὶ ἔχουν σταχτιά μαλλιά. Ἄλλὰ ἔξῃντα, ὄλοι... τὰ κάνουν μαύρα !..

Κατὰ τὸν πόλεμον, ὅταν ἤρχισεν ὁ διὰ κρατικῶν μέτρων περιορισμὸς τῆς σπατάλης τῶν τροφίμων, ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας Βίκτωρ Μπουρὶ τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον εἰσηγήσιν εἰς τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιον.
— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ περιορίσω τὴν κατανάλωσιν τοῦ τυροῦ εἰς τὰ ἐστιατόρια. Ἐγὼ παρετήρησα ὅτι οἱ πελάται πέρνουν τυρὶ γιὰ νὰ τελειώσουν τὸ ψωμί τους, και ἔπειτα ψωμί γιὰ νὰ τελειώσουν τὸ τυρὶ τους και οὕτω καθ' ἑξῆς...

Ὁ Κλεμανσὸ ἔλεγε γιὰ τὸ Μπριάν.
— Δὲν ἔξερι τίποτα και τὰ καταλαβαίνει ὄλα. Καὶ γιὰ τὸν Πουανκαρέ.
— Τὰ ἔξερι ὄλα και δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

Ὁ ποιητὴς διατηροῦσε μακρὰ μαλλιά ποὺ τὰ ἔζριχνε πίσω. Μιὰ ἡλικιωμένη ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κἀνη τὴν κοκκέτα τὸν ἔπασε ἀπὸ τὰ μαλλιά.
Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ εἶπε. Ἐνόμιζα πως ἦταν περροῦκα. Τότε ὁ μαλλιαρὸς ἀρπάξε με τὴ σειρὰ του τὴν περροῦκα τῆς γρηᾶς, ποὺ ἔμεινε στὰ χέρια του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, εἶπε. Ἐνόμιζα πως ἦσαν ἀληθινὰ. ***

— Γιὰτι δὲν ἐργασθῆκατε ποτε στὴ ζωῆ σας ; ἐρώτησαν ἕνα τεμπέλη.
— Γιὰ νὰ μὴν πάρω τὴν θέσι ἐνὸς ἀλλου.

✱

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
ΤΟ ΔΙΛΟΓΟ

Φίλε γλυκέ, ἀλπομόνυτε, διαβαίνει
πυρρὸ στὴ φαντασία μου τ' ὄραμά σου :
Ξανθός, ὠραῖος, τὸ ἀτι σου ἀναοαίνει
σ' ἄερα λεβεντιάς, σὲ ἄερα δάσον !
Στεργνὴ φορὰ ποὺ σ' εἶδα, φλογισμένη
ἀπὸ τὸν πόλεμο ἦταν ἡ ματιὰ σου
κ' ἕνα τριαντάφυλλο ἔπαιρνες κοντὰ ὄου
ποὺ σοῦ εἶχε ὄώσει ἡ κόρη ἡ λατρεμένη...

Στὴν ἀξενη ἐρημιὰ εἶνε ξαπλωμένο
τ' ὄρατο κορμί σου τῶρα, ἔ παλλῆκδρι,
με τοῦ αἵματός σου τ' ἄνθος σκολιουμένο.
Και τ' ἀτι σου, ὄρραφὸ ποὺ τριγυρίζει,
κοιτᾷ ἐπλεπιομένο τὸ φεγγάρι,
τὸ χῶμα κρῶσει βαριά και χλιμνιτρίζει !
(Ἀπὸ τὰ «Χρυσὰ Κύπελλα») Αἰμιλία Στεφ. Δάφνη